

MEĐUGORJE - VELIKO ČUDO BLAŽENE DJEVICE MARIJE U NAŠEM VREMENU

Prevela s. Marija Edita

Maria Vallejo-Nagera priznata je i poznata španjolska spisateljica, koja živi u Londonu. Neke od njezinih knjiga izrazito su duhovnog karaktera (Glasnik u noći, Kazna anđela, Crni mjesec). Razgovor s njom o iskustvima u Međugorju objavili smo u Glasniku mira za kolovoz 2006. U ovom broju donosimo njezino iskustvo objavljeno na web stranici Reina del Cielo, broj 240, 4. studenoga 2007.

Živjeti u Londonu značilo je veliko olakšanje dok je rat harao jednom i smrtno ranjenom Bosnom i Hercegovinom. Sjećam se da sam se tada osjećala sigurnom i povlaštenom dok sam užasnuta gledala dokumentarce i slušala vijesti o velikom nasilju te ljudske klaonice. "Daleko smo od opasnosti...", mislila sam u sebi dok sam promatrala svoje male blizance kako se igraju u našem domu u Londonu. Kao Španjolka, puno puta sam u djetinjstvu slušala kako su moji roditelji pričali o ratnim događajima u mojoj zemlji za vrijeme Građanskog rata. Moji roditelji tada su bili mala djeca kad je mržnja, krv i srdžba pokosila Španjolsku, ali meni je to bilo daleko, nisam bila svjesna veličine tih strahovitih pričanja.

Moj otac često bi ponavljao: "Koliko sam mjesec gladovao... Zato ne podnosim kada ti, kćeri moja, i jedan zalogaj ostaviš u tanjuru. Kad bi samo znala što je rat, ne bi to činila! Da si uistinu pretrpjela glad, ne bi bacila ni jednu mrvicu kruha." Tada sam shvatila koliko sam bila sretna u životu što nisam prošla kroz taj pakao. Zato, kad sam čula za brutalne događaje u bivšoj Jugoslaviji, shvatila sam da me Božja ljubav opet zaštitila na poseban način.

Prve spoznaje o ukazanjima u Međugorju

Svijet je sramotno gledao rat i zato sam ostala iznenađena kad su moje dvije najbolje prijateljice javile da planiraju posjetiti jedno malo izgubljeno mjesto zvano Međugorje u planinama Bosne i Hercegovine. "Jeste li vi lude?", pitala sam ih sva prestrašena dok sam uživala na ručku u jednom modernom restoranu u Londonu. "Pa u toj zemlji je rat!", upo-

zorila sam ih. "Da, znam", odgovorila je jedna od njih. "Ali baš tamo kamo idemo nije se ništa dogodilo, barem za sada..." "Kako je moguće?", pitala sam u nevjerici. "Sve je uništeno bombardiranjem u toj zoni..."

Zatim su mi obje oduševljene počele pričati sve što su znale o događajima u Međugorju: o navodnim ukazanjima koja se događaju već duže vrijeme; dosadile su mi pričajući o mladim i tvrdoglavim vidiocima koji su stalno tvrdili da vide Majku Božju. Opisale su mi i čudesa koja su se dogodila u tom malom mjestu i koja komunisti nikada nisu mogli znanstveno objasniti. Pričale su mi o poznatom fra Jozi, župniku tog mjesta, koji je stoički podnio fizička i psihička mučenja kojima ga je podvrgnula Titova milicija kad su počela ukazanja. "Odlučile smo ići tamo", ponavljale su mi nekoliko

puta unatoč mojoj molbi da budu razumne. "Zašto?", uzviknula sam, rastužena na koncu. "Zar ste tako naivne da želite postati junakinje u tom paklu bez rješenja? Još ćete dobiti metak u glavu što ste bile nerazborite! Učinit ćete strašnu glupost!" "Ali mi samo želimo tamo moliti...", odgovorile su mi pomalo sramežljivo. "Molim vas, možete moliti ovdje, u Londonu, gdje nema rata, tu imate crkva na sve strane!"

Vjera mi je bila slaba i nestalna

Moram priznati da je tada moja vjera bila slaba, iako sam se cijeli život smatrala katolkinjom. Bila sam neka vrsta "socijalne katolkinje", uvijek se dosađujući na sv. Misi. Nisam zaista razumjela puno dijelova Mise i nastojala sam puno puta ne ići nedjeljom u crkvu. Roditelji su me odgojili u kršćanskom ozračju, pohađala

sam katoličke škole, ali u svom srcu nisam osjećala stvarnu Božju nazočnost. Ljubav Kristova nije bila prisutna u mom životu. Bog Otac je bio veliki neznanac za mene, prijatelj za kojeg sam znala da postoji ali koga mi još nitko nije predstavio kako treba. Odlazila sam na nedjeljnu Misu reda radi, a ne stoga što sam to željela. Nisam htjela narušiti nedjeljni sklad u očinskom domu, tako da sam se jednostavno smatrala dužnom ići na nedjeljnu Misu. U Španjolskoj je tada bilo tako. Kako su obitelj, prijatelji i znanci išli na Misu, išla sam i ja.

Budući da je moja vjera bila tako slaba i nestalna, nisam mogla drugo nego nagrditi svoje prijateljice za vrijeme onog ručka u Londonu 1998. godine. Ponavljala sam im uporno da su izabrale nerazuman i smiješan način kako bi se približile Bogu. Naši su supruzi, uz puno truda, postigli dobro plaćen posao koji nam je omogućivao bezbrižan i lagodan život. Bile smo mlade majke, sretne supruge i imale smo prekrasnu djecu. Jednom riječju, imale smo sreću u rukama ili smo barem tako mislile... Moj jad je sve više rastao pri onom ručku i obuzimale su me neke misli. Bilo je apsurdno da dvije prijateljice, koje sam smatrala inteligentnim i dobrim majkama, reknu takve gluposti.

Zar je ludost žediti za Božjom ljubavlju?

Jesu li možda postale nerazborite? Nisu li se možda povele za kojom fanatičnom grupom vjernika čije bi im ideje mogle nauditi? Ponovno sam ih pokušala odvratiti koristeći sve logične argumente. Bez sumnje, bila je ludost upustiti se u čudnu duhovnu avanturu, putovati i hodati po opustošenoj i opasnoj Bosni te 1998. godine. Bila sam oštra prema njima, poštena i iskrena, i prihvatile su moj prigovor ponizno i spuštenih očiju. Njihovo prihvaćanje mojih prigovora još me više razljutilo. "Vas ste dvije lakomislene romantičarke!", uzviknula sam bespomoćno. "Kakva ludost, niste ni katolkinje. Ne ćete razumjeti ništa od svega što će vam tumačiti u tom nepoznatom mjestu među tenkovima. Čudi me da vjerujete u te smiješne laži šestero mladih katoličkih prevaranata u jednom izgubljenom mjestu u vihoru rata".

Nakon trenutaka napete šutnje, jedna se od mojih kolegica na koncu usudila upitati me: "Smatraš nas ludima samo zato što želimo moliti na jednom

svetom mjestu? Zar je ludost žediti za Božjom ljubavlju? Je li ludost u trenucima duhovne milosti htjeti pomoći onima koji najviše trpe?" "Vi ste lude što vjerujete u sve to... Kako možete vjerovati da događaji u Međugorju, o kojima su vam pričali, mogu biti istiniti! Molim vas..." "Zadesit će vas nesretna smrt u tom mjestu", odgovorila sam očajno. U tom trenutku osjetila sam nečiju blizinu, kao da je netko dotaknuo moja leđa u visini ramena. I to biće ili prisutnost je progovorila momu srcu...

san kao kristal, tih i nježan. "Dodi, ne boji se...", govorio mi je. Tada sam, ni sama ne znam kako ni zašto, izgovorila riječi koje će zauvijek promijeniti moj život, moju obitelj i profesiju. "Uistinu ne znam zašto to govorim, ali čini mi se da ću ići s vama u Bosnu... Ići ću kada svrši rat." Moje prijateljice su se pogledale nekoliko puta bez riječi, iznenađene i srca puna nepoznanica... Nekoliko mjeseci kasnije uputila sam se prema nepoznatom i sjela na zrakoplov za Split u pratnji male skupine prijatelja, velikog broja nepoznatih anglikanskih hodočasnika i jednoga starijeg svećenika. Srce mi je drhtalo kao list na vjetru. I dalje sam bila

Ne boj se

"Zašto se toliko bojiš upoznati me", rekao je tihim i nježnim glasom. "Ne boj se. Dodi. Čekam te u Međugorju." Naglo sam se okrenula, silno zbunjena, ali iza sebe nikoga nisam vidjela. "Tko mi je govorio? Što se događa?", rekla sam skoro nespješno. Moje dvije prijateljice su me gledale iznenađene. "Tko mi je govorio na... na španjolskom?", ponovno sam pitala, sva u čudu. Činilo se da bučni gosti u restoranu ne svraćaju pozornost na nas. "O čemu pričaš", rekla je jedna od mojih prijateljica, "nitko ti nije govorio na španjolskom. Ti si u biti bila jedina koja si nam govorila i to vrlo uvjerljivo..." Počela sam drhtati... Nešto ili "netko" je bio u tom restoranu, govorio mi je španjolski, ali nikoga nisam mogla vidjeti.

Ta prisutnost obuzimala je sve više moje srce i moj razum i njezin glas bio je ja-

uvjerena da je sve to bila velika glupost, Međugorje sa svojim pričama, sve jedna šaka laži. Ali unatoč tih osjećaja, osjećala sam se potaknuta učiniti tu ludost sjećajući se onoga čudnog iskustva koje sam doživjela u londonskom restoranu. Nakon tog doživljaja, malo ili skoro ništa nisam istražila o Međugorju i o tobožnjim ukazanjima Majke Božje šestero mladih. Samo sam promatrala radost svojih prijateljica svaki put kad bi se vraćale. Zatomila sam u srcu svoje strahove i slijedila tu želju koja me je pritiskala: ići s njima prema onim govim planinama koje su prije kratkog vremena pretrpjele ljudsku mržnju do neslučenih razmjera.

Moj prvi dan boravka u Međugorju bio je razočaravajući. Malo mjesto, nije bilo ničeg drugog doli jadnog naroda.

(Svršetak u sljedećem broju)